

"És veritat: la vocació és un misteri"

Pablo Rojo Mardones és nascut a Barcelona el 14 de juliol de 1981, el més petit de set germans. Llicenciat en Humanitats (UAB) i en Magisteri de Primària (UIC). Actualment llicenciat en Teologia espiritual i cursant el doctorat en aquesta especialitat a la Pontifícia Universitat de la Santa Creu, i des del 29 d'abril de 2017, mossèn.

05/05/2017

Per què vas decidir oferir la vida al Senyor? Per què ets fas mossèn?

Bé, no és fàcil respondre en poques paraules una qüestió tan personal. La primera cosa que em ve al cap és, i per què no? Vull dir, fent-me la pregunta a l'inrevés, diria que m'he trobat disposat a oferir tot en tot moment. Recordo que la meva vida la vaig posar en mans de Déu fa molt de temps, quan tenia 14 anys després de rebre el sagrament de la Confirmació.

És veritat, i m'ho diuen amb simpatia els amics, que el dia de la meva Primera Comunió va succeir una cosa divertida. Tenia 8 anys i, com alumne del col·legi La Farga (Sant Cugat), anava a rebre la primera comunió a l'església de Santa Maria

de Montalegre, al barri del Raval a Barcelona. Llavors, Mn. Francesc Salvia durant l'homilia ens va demanar a tots qui voldria ser sacerdot. No sé per què però vaig aixecar la mà de seguida; em semblava la cosa més bonica que podria fer amb la meva vida. Però són coses de nens, il·lusions, anècdotes que després s'obliden.

Els meus anys d'infantesa i adolescència van ser els habituals de qualsevol noi en una família cristiana: classes, jocs, deures, futbol, amics, etc. Gràcies als pares, l'ambient de llibertat i responsabilitat a casa ens ajudava, als 7 germans, a viure "en cristià"; ens ensenyaven a practicar moltes virtuts que fomentaven amb el seu exemple, ser treballadors, estalviar tot el possible, donar un cop de mà als altres, tenir paciència, perdonar..., i a ser piadosos: anàvem a l'església tots els diumenges i

resàvem el rosari i altres oracions populars. Veient aquest panorama jo em pensava que de gran formaria també una família, tant de bo amb tanta riquesa interior.

Jo no ho sabia, però Déu tenia un altre projecte de vida per a mí. Mentre em preparava per rebre la Confirmació, ens van aconsellar llegir els Evangelis. Pensava que seria difícil entendre una cosa tan antiga. Els meus prejudicis, però, es van desmuntar des del primer moment perquè no només s'entenien perfectament, sinó que la vida de Jesús era interessant. Les històries d'aquest llibre van passar durant les setmanes següents d'interessants a increïbles, i després d'increïbles a apassionants. Vaig començar a parlar-ne sovint del contingut amb un sacerdot i amb el professor de religió del col·legi, i llavors aquelles "històries" es van convertir en vida real viscuda per Jesús i els apòstols.

Mentre llegia les pàgines, parlava amb el Senyor de la seva Vida i també de la meva vida. I un dia vaig notar que em preguntava: "*i tu, no voldries ser també apòstol?*" Em vaig quedar de pedra. I així, amb 14 anys i amb llibertat plena, vaig començar a rumiar aquesta crida de Déu. Ara només havia de prendre la decisió correcta

Vaig passar, però, alguns mesos pensant-ho i resant molt. S'entengui que, per a mí, resar el rosari i anar a Missa diària, que és el que feia, em semblava una passada. No tenia novia, però noies sí que en coneixia i totes maques. La decisió que podia prendre era també qüestió de valentia, de donar el pas endavant per dir "soc aquí". I, així, un dia, vaig dir al Senyor que sí per sempre, perquè només el seu Amor podria omplir de felicitat la meva vida. No es diuen coses així els enamorats? Doncs, en aquell moment jo era un

enamorat i desitjava anar al Cel a través d'un camí generós.

Com coneixia bé l'esperit de sant Josepmaria i m'agradava la seva manera d'entendre la vida cristiana, anava als mitjans de formació de l'Opus Dei. Anys després vaig demanar l'admissió com a Numerari i amb 18 anys ja vivia a una residència de l'Obra. Però no tot a la vida és bufar i fer ampolles, oi? Trobo que la resposta de fidelitat diària al Senyor ha estat la cosa més important, a vegades més intensa i d'altres més difícil. I poc a poc, amb l'ajuda de Déu que mai falta, s'ha anat construint la meva vocació, que ara s'ha concretat encara més: el sacerdoci.

Per què em faig mossèn? Doncs, com he dit, per una qüestió d'amor i de servei. Perquè Jesús m'ha fet personalment una pregunta quan potser ja estava ben preparat, i jo, ple

d'agraïment, he respost que sí una vegada més.

Com et definiries? Si et preguntessin per un tret característic de la teva persona, quin destacaries?

En primer lloc, em puc definir com un cristià ple de defectes i, per tant, molt normal. És la veritat. Ser conscient d'això m'ha ajuda a ser autèntic, conciliador, sensible a les necessitats dels altres, procurant ser servicial amb paciència, treball i oració. Si m'estimen com sóc, com no he de fer el mateix pels altres?

L'esportivitat és un altre tret que em defineix i he de dir que l'activitat física enmig de la natura amb amics i família està plena de reptes personals de superació, d'ajuda mútua i que empeny també interiorment davant als petits i gran obstacles.

En qualsevol cas, les condicions que Déu m'ha donat les considero un regal i, per tant, un motiu més per posar-les a disposició dels altres a través del meu ministeri.

De quina manera Jesucrist t'ha anat cridant i et segueix cridant a oferir la vida al servei dels qui Ell vulgui?

Molt adient aquesta pregunta, i molt íntima. Déu m'ha anat cridant sempre amb xiuxiueigs. Què són? Doncs, sense fer soroll, com una brisa lleugera, m'ha proposat els punts de millora per ser bon cristià. I senzillament, ara fa el mateix perquè sigui un sacerdot sant, fidel i alegre. Trobo normal que el Senyor em parli durant una estona d'oració amb un diàleg de tu a tu on jo puc prendre la iniciativa de la conversa. Ell pregunta i respon, també amb silencis molt significatius. De vegades Jesucrist m'ha demanat coses més

grosses o que no comprenc del tot; llavors la reflexió amb l'ajuda d'un mossèn de confiança m'ha donat molta llum. Ara bé, soc jo qui ha decidit en tot moment: i precisament dir que sí al Senyor m'ha obert sempre nous camins de llibertat. Sembla una incongruència, però és així de fort. Compromís és llibertat.

Com han rebut la notícia els seus coneguts?

Quan els meus parents van saber que m'ordenava sacerdot evidentment es van alegrar moltíssim, en especial la meva mare que em va dir: “sempre he desitjat tenir un fill sacerdot, i he resat per aquesta intenció molts anys”. Jo no tenia ni idea, així que l'alegria va ser doble.

Hi ha també una paraula que expressa encara millor la reacció de tots, familiar i amics: goig. Passaven de la sorpresa, al silenci momentani i després a l'efusivitat: “enhorabona, sí

Senyor!", o coses de l'estil. He vist en aquells instants de silenci la reflexió del misteri de la vocació. És a dir, se n'adonen que Déu m'ha cridat personalment i accepten el pas que he donat, tot i saber que soc indigne d'aquest do humanament parlant. Per això, penso que tots som cada dia més conscients del regal que ens ha fet Déu, tant per a la meua família, com pels amics, per la societat catalana i del món, i per l'Església i l'Opus Dei.

A tots els hi demano que resin per mi i pels altres 30 futurs sacerdots d'aquesta promoció.

Què vol dir ser sacerdot actualment? Quin paper ha de tenir el sacerdot avui. El Papa Francesc va pronunciar una frase rodona quan deia que vol "pastors que facin olor d'ovella". Com l'entèns?

Sorprenentment ser sacerdot és deixar que Jesucrist faci ús de les teves mans i de la teva veu per actuar en els sagraments. El mossèn pot administrar la riquesa de la Gràcia, sense oblidar que ell també la necessita.

Per això, Francesc, que és un gran Papa, insisteix de dalt a baix i de fora a endins que tots necessitem misericòrdia: rebre-la i donar-la. És més potent que un desig: és una necessitat que ens compreguin i siguem perdonats per ser feliços, per tenir pau interior. Durant el recent Jubileu, a Roma i des de Roma, el Papa volia que tots ens deixéssim “tocar” per la Misericòrdia de Déu, per poder ser més fàcilment misericordiosos amb els altres. Sembla una idea lògica, oi? Quant més ens perdonin, més perdonarem nosaltres.

Aquí els sacerdots tenim un paper insubstituïble, i més actualment perquè n'hi ha tants amb set de perdó, de ser perdonats, de gaudir d'una autèntica felicitat..., en definitiva, d'estar a prop del bon Déu. Amb el nostre ministeri els sacerdots podem d'omplir el món d'esperança, però tenint en compte que és molt més que un especialista en serveis socials o un psicòleg.

Recordant la imatge del pastor i les ovelles, el sacerdot ajuda a Jesucrist a portar el seu ramat cap a les bones aigües de la vida i als pastos: bona aigua que et treu la set de l'ànima, i aliment fresc que et fa capaç de caminar cristianament enmig de les nostres activitats diàries. I ho sabem tots, quan més temps et passes entre ovelles, més t'identifiques amb la seva olor. És a dir, que el bon pastor –el sacerdot– ben ficat a la cura d'ànimes, coneix les necessitats del seu ramat, els problemes, les alegries i les penes dels altres germans. Un

cop forma part de la seva pròpia vida, junts trobaran el remei.

Em ve al cap una reflexió molt maca de sant Josepmaria sobre la importància de ser bons pastors, però amb un afegit; deia: “tots som ovella i pastor”, en el sentit que tots hem d'estar pendents dels altres a la nostra comunitat eclesial, i també que hem de deixar-nos orientar amb docilitat pel nostre pastor espiritual.

Com poden ajudar els sacerdots de la Prelatura l'Església cada vegada millor? Com els laics podem ajudar els sacerdots a ser millors sacerdots?

Sant Joan Pau II, que ha tingut molta repercussió a la meva vida i segurament a la de tota la meva generació, es plantejava el sacerdoci com una ajuda a Jesucrist a portar la Creu. Efectivament, aquesta missió toca de prop els seus ministres, i els sacerdots de l'Opus Dei no som

diferents en cap sentit: som 100% sacerdots per servir l'Església obeint el Papa a través del nostre Prelat, que té la visió panoràmica de la Prelatura. Com apassionat de l'esport, m'agrada fer una comparació de l'unió dels jugadors amb l'entrenador per obtenir èxit. Si som una pinya entre nosaltres i amb el Pare, el Prelat, segur que farem allò que vol el Papa en cada moment, no en tinc cap dubte. Ajudar millor, sí; disponibles, sempre; però l'eficàcia la donarà Déu si fem les coses ben fetes.

A més, per ajudar millor, hem d'intentar ser millors cada dia. No es tracta de competitivitat, sinó de ser bons instruments per a les necessitats pastorals, com els jugadors de l'equip que deia abans. S'entrenen per estar en forma i, així, preparats per sortir i jugar on toqui. Sabem que la nostra missió serà la

millor en qualsevol moment perquè ens l'han donat personalment.

Els laics també participen de la nostra missió i, podríem dir, formem part del mateix “equip”. Ells ens ajuden a ser millors quan resen pels sacerdots, evidentment. Però molt més quan ells mateixos procuren ser bons cristians, fins i tot sants. Quan lluiten per fer de la seva feina un camí de santificació i un mitjà per portar la creació a Déu. Quan cuiden de la seva família perquè sigui un lloc agradable i ple de virtuts cristianes, un espai ple de llibertat i responsabilitat; m'imagino que així seria la santa casa de Natzaret. També els laics ens ajuden quan fan apostolat amb els amics i els acompanyen fins a Jesús. No ens podem avergonyir de ser cristians en cap moment! Seria una traïció. Al contrari, tenen la missió d'encendre una llum d'esperança al cor dels

amics fins a portar-los als
sagraments.

El millor apostolat és l'exemple,
comportar-nos 100% cristians a tot
arreu, i per ser bons laics cal tenir
una bona base catequètica, formació
continuada. Perquè ningú és capaç
d'explicar el que no coneix, no? Com
a bons fills, els nens volen ser com
els pares. I nosaltres per ser bons fills
del Papa, hem d'imitar la seva fe, la
seva pietat, saber què diu, i per tant,
conèixer la seva predicació.

Aprofito per agrair l'ajuda de totes
les persones que m'han aprofitat
d'alguna manera al sacerdoci. He
arribat a prendre aquesta decisió
gràcies a l'educació catòlica dels
meus pares, dels meus germans, del
col·legi, del mitjans de formació de
l'Opus Dei, de la relació amb els
amics i els companys de feina... Al
final tot compta. I m'he recolzat en

l'oració de tots i totes, la gran majoria fidels laics.

**Viure a Roma, què li ha aportat?
Com veu la realitat de l'Església i
la societat catalana des de la Ciutat
Eterna, on ha viscut els darrers
anys?**

Roma és Roma. Viure al centre cristià a prop del Papa te'l fa estimar més. Una cosa que m'ha agradat molt, és veure'l resar. Quan ha pogut s'ha "escapat" a resar a la patrona de Roma, "Salus populi romani", imatge de la Mare de Déu que està a Santa Maria Maggiore. Com va fer sant Joan Pau II. El seu pontificat està molt vinculat a aquesta ajuda materna.

Des que vaig arribar-hi al 2009, intento "aprendre" de Roma com feia el Papa polac i molts sants. És a dir, obrir els ulls a la diversitat de la fe en Jesús, a l'art cristià present a cada racó, a aprendre dels dos grans

Apòstols: sant Pere i sant Pau i la seva fidelitat, i dels primers màrtirs, i a veure que els primers cristians es van deixar literalment la pell per Crist... Aprendre i no deixar de sorprendre's són capacitats que desitjo per a tothom.

Així, quan vens a Roma no fas turisme, ets peregrí d'una revolució de pau que dura 2000 anys. Aquí sents l'oració de tota l'Església que s'uneix a "Pere", al Sant Pare. I quan tornes al teu país no només Roma t'ha robat el cor, sinó que te'n portes dos regals: una alegria indefinible perquè tens la fe augmentada, una llum que es reflexa als ulls; i la missió de portar aquesta llum als teus amics. Així, espero tornar d'aquí a pocs mesos.

Roma també ha estat per a mi un punt de trobada important amb Mons. Xavier Echevarría (+2016). He tingut la sort de col·laborar amb ell

d'aprop durant més de cinc anys a la seva secretaria personal. Mons. Xavier, successor de san Josepmaria, m'ha ensenyat moltes coses relacionades amb Roma, amb l'esperit de l'Obra i amb l'amor a l'Església i al Papa. Sovint algun dia de festa el vaig poder acompanyar a la plaça de Sant Pere, al Vaticà, per resar el Credo, la Salve i per la persona i les intencions del Papa. També he fet romeries amb ell, de resar l'Àngelus o d'assistir a la seva celebració de la Santa Missa. L'imatge de veure'l resar amb moltíssima pietat se m'ha quedat gravada al cap i al cor. Mentre deia una oració se'l veia parlar amb la Mare de Déu o amb el Senyor. Era capaç de estar immers absolutament en allò que feia i, a la vegada, molt atent amb els qui l'acompanyaven posant de relleu el seu sentit de l'humor.

M'ha pres el pèl més d'una vegada de manera divertida quan m'ha vist preocupat. M'ha exigit per treballar amb professionalitat i tenint cura dels detalls (també del cotxe quan jo conduïa) i de la caritat amb els altres: m'ha dit més d'una vegada “recorda que són persones, no papers, Pablo; has de veure ànimes darrera d'allò que fas”. I això és només una mostra de la seva vida santa amb tots. Potser l'experiència d'haver compartit tantes estones de feina i de vida de família és un petit gran tresor que guardaré per sempre, i que em servirà per tota la vida.

A Roma, a més de romanitzar-me i estimar molt el Papa, he comprovat la universalitat de l'Església, que està en expansió en molt països, especialment al continent africà, asiàtic i americà. A Europa potser ara estem passant per una època difícil que fa trontollar la fe de les persones. A Catalunya es nota com a

tot arreu, però precisament per això més que mai hem de ser cristians valents i sobretot molt coherents. Aquí he après que la vida d'un creient pot tenir una influència enorme a tot el món. És a dir, que els catòlics des de Barcelona, Girona, Sabadell, Terrassa o Tarragona, etc., són protagonistes de la història de tota l'Església pel fet que estem units en la fe i l'oració. En el meu cas, el sacerdoci tindrà molt de català amb mentalitat universal, perquè som responsables de cuidar bé la nostra Mare Església allà on sigui.

Pensem en l'Imperi Romà. L'autenticitat dels primers cristians va fer canviar els costums d'una societat des de dins, i era un règim pagà de debò. Actualment estem molt millor, i de mica en mica canviarem l'ambient si omplim de bona doctrina tota l'ignorància i els prejudicis, si posem amor on hi ha incomprensió, per exemple. I penso que tot serà

possible si resem amb la fe dels apòstols: només 12 homes van fer molt de soroll al món, oi? Doncs, posem en pràctica les paraules del Papa Francesc als joves a la JMJ de Brasil i que repeteix de tant en tant: “*¡armen lío!*”. Pensant en la força de la Mare de Déu de Montserrat, tenim el “vent a favor” per renovar les arrels cristianes de la societat catalana.

L'Església està cridada a servir tots els homes, i no només els fidels. El Papa parla d'anar a les perifèries, com pensa que poden donar aquest servei els preveres?

El Papa Francesc és un especialista de les perifèries perquè ha volgut ajudar fins a l'última persona quan vivia a Argentina. Ha fet seves les problemàtiques que li presentaven i així ha après a donar resposta a les coses grans i, el més important, a les petites.

A vegades s'ha d'anar a les perifèries; i de vegades les perifèries són a la vora, a casa nostra. De què serviria sortir a les perifèries si no cuidem els nostres germans? La caritat amb qui tenim aprop és per a mi el principal mode “d'anar” a les perifèries, amb el cap, la voluntat i el cor.

Trobo que els mossens hem d'estar presents a tot arreu, a les perifèries i al centre, a les ciutats, al poble i al camp. Sempre disponibles per escoltar als qui creuen en Déu i als que no el coneixen encara. Perquè precisament aquests últims tenen més necessitat de trobar el sentit de la seva vida, una resposta existencial, i potser així rebran el do de la fe.

Sant Josepmaria ens ha ensenyat a tractar amb carinyo totes les persones i a fer apostolat també amb els no catòlics i fins i tot amb els no cristians. La nostra missió és transmetre la vida de Jesucrist,

ensenyar que Ell és el Camí, la Veritat i la Vida que ens conduirà al Cel. I particularment els sacerdots, recordava Benet XVI fa un grapat d'anys, tenim la clau d'una casa plena de riquesa. La casa no és nostra i les riqueses tampoc, però ha permès que els sacerdots siguem administradors. Amb la clau podem obrir la porta que comunica amb els tresors del Cel: la Gràcia dels sagraments.

El Sant Pare ens diu: "La pastoral en clau missionera exigeix abandonar el còmode criteri pastoral del 'sempre s'ha fet així'. Invito tothom a ser audaços i creatius en aquest repte" (Evangelii Gaudium, 33). Com posar-ho en pràctica? Com afecta els laics, que també han de ser Església 'en sortida'?

Vols una resposta ràpida i bona? El missatge del Papa és directe: hem de

fer una pastoral personal centrada en Jesucrist. El que tothom està esperant és que els parlem d'Ell. Hem d'aixecar-nos del sofà i anar a buscar-los. Fent conèixer millor la vida del Senyor provocarem tard o d'hora la trobada de cadascú amb Ell.

Fa poc un parroquià català em va dir: les homilies allà on vaig són cada vegada més pesades i llargues. Potser aquest home no té raó, o potser sí. En tot cas farem bé d'escoltar-lo i fer una reflexió. Potser els sacerdots podem començar a ser creatius en la predicació, que no significa fer coses rares, sinó preparar bé les homilies perquè siguin catequesi, toquin el cor, l'esperit i la raó per treure tot el suc. A la Missa de joves, per exemple, no ens convé "clavar" els 20 minuts d'una Missa plena d'avis, ni els arguments seran els mateixos, s'entèn, oi? Tot té un context i fer-se'n càrrec és un art. Però hi ha gent

molt més experimentada que jo per parlar d'aquests temes.

El que he après és que els mossens farem bé d'actualitzar-nos continuament per fer atractiu el missatge de l'Evangelí, ja sigui a la Missa, al sagrament del perdó, a la catequesi, a l'acompanyament espiritual personal, etc. Necessitem renovar la forma de dir les coses sense canviar el contingut, que no és nostre perquè és la doctrina de Jesús. Significa, llavors, adequar la Paraula de Déu als nostres temps del segle XXI amb la mateixa exigència que ho farien els 12 Apòstols.

A la vegada, com diu Papa Francesc, l'audàcia comença evitant la cara de vinagre, o com diem a les nostres terres, no posem cara de pomes agres. Tots necessitem cares alegres al voltant, com recomanava Sant Josepmaria. Segurament amb aquest esforç empàtic ens semblarem més a

Jesús. I ningú pot negar que amb una actitud positiva guanyarem més ànimes per a Déu que amb 2 hores de discussió.

L'Església 'en sortida' forma part dels nous reptes apostòlics. Tots, laics i sacerdots, podem esperar que s'apropin les persones a Déu, o bé sortir a buscar-les. Si prenem la imatge de la barca al Mar de Tiberíades, penso que el Papa ens està recordant l'escena evangèlica: llenceu les xarxes per la pesca; i així Pere i Joan amb altres recolliren 153 peixos grans. Com a contrapunt, hi ha qui preferèix prendre una canya, llençar el fil i seure's a terra esperant bona sort. Resultat: 1 sol peix; aquesta seria l'actitut còmoda que no vol l'Església d'avui perquè conté una visió deformada de l'apostolat.

Prefereixo sortir a buscar les ànimes allà on es trobin: ho vaig aprendre com a laic i ho poso en pràctica

també ara. Els laics tenen la sort de treballar colze a colze amb altres col·legues de feina, estan enmig d'un mar que és el món i on la pesca no és qüestió de miracles, sinó d'amistat personal i de transmetre el bon exemple cristià. La doctrina dels laics es predica primordialment amb la pròpia existència quotidiana. "Ecco" (com diuen a Itàlia aquí està) la força de la coherència que arrossega, "ecco" els fruits que arriben sortint de la vida fàcil. I que consti que fer apostolat és divertit, tot i complicar-nos l'existència. Però val la pena.

Al 2018 hi haurà un sínode sobre els joves, la fe i la vocació. Com s'ha de fer per arribar més als joves?

Veig que el sínode ens toca molt de prop, ja que tots som joves, almenys d'esperit.

Bé, per concretar més la resposta, tinc una curta però intensa

experiència de 18 anys promovent activitats amb el jovent. N'he vist de tots colors, podríem dir, ja sigui a barris bons de ciutats grans com als dolents on hi ha més risc de delinqüència. Allà on ens toqui hem d'aconseguir parlar l'idioma dels joves, la seva llengua; pensar com pensen els joves i tocar els temes que els interessin.

Un exemple recent. Durant una tarda plujosa de dissabte amb un grup d'adolescents vaig fer aquesta pregunta: us agradaria xerrar plegats d'algun tema d'actualitat?

Sorprenentment van triar parlar de “bullying”, d'ideologia de gènere (“gender”) i de l'eutanàsia. Aquests nois tenien 13-14 anys, i volien aprendre arguments per saber defensar la veritat davant dels amics a l'escola. Volien sortir de l'ignorància perquè no sabien com respondre. Jo a la seva edat no parlava d'aquestes coses al col·legi.

Ara sí que ho fan. I necessiten respostes, necessiten la veritat que les persones amb bona formació cristiana, començant pels pares i mares, els podem donar. Per això, considero que arribem als joves quan ens unim als seus interessos, quan els donem raons per creure i, a la vegada, quan aconseguim que s'interessin de les coses importants i no es deixin portar per les modes. De fet, ho acaba de dir el Papa i ens ho ha deixat escrit en una carta molt maca del passat 13 de gener.

En tot cas, penso que el Papa Francesc té molt de “ganxo” amb el joves, com també ho tenia sant Joan Pau II. Un secret per aconseguir-ho: ens proposa com a model de vida a Jesús. Ens fa conèixer l'Evangelí, sempre tan atractiu. Ens ajuda a parlar amb Crist i a estimar-lo com l'estimava la seva Santíssima Mare, i a creure fermament que està present a l'Eucaristia. Els joves, amb aquesta

sensibilitat que els caracteritza, són molt capaços d'escoltar la crida del Senyor que diu "segueix-me" i comencen a fer oració amb Ell. No és literal, però deia Sant Josepmaria: "si vosaltres no feu dels nois ànimes d'oració, heu perdut el temps". Perquè l'oració és un punt de referència diari, un "face to face", on els joves (repeteixo que tots som joves) podem dir que sí a Déu. És un SÍ amb majúscules; sí amb l'enteniment, sí amb la voluntat, sí amb els sentiments del cor: un sí total.

Espero i reso perquè aquest sínode ajudi a augmentar la fe de la joventut i, en conseqüència, l'esperança. Segons les últimes dades del Vaticà, els número de catòlics al món augmenta, però les vocacions disminueixen. És potser el moment d'unir-nos als desitjos de tota l'Església perquè molts joves donin un pas endavant i es decideixin a

seguir a Crist. Imitar la fe de la Mare de Déu ajudarà a sentir la crida d'amor i a dir que sí amb la pròpia vida. La vocació és un misteri, és veritat. Però és la clau de la felicitat per sempre, o almenys, per a mi ho ha estat sempre.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/entrevista-
pablo-rojo/](https://dev.opusdei.org/ca/article/entrevista-pablo-rojo/) (11/08/2025)